

Forslaget, saa der kan komme noget ud af det, saaledes at det Maal, vi har sat os, kan naas, nemlig at der ikke skal flere Penge ind i Statskassen end ventet efter Loven om Valutaforanstaltninger af 1924, og at man ikke skal bruge de 5 Mill. Kr. til at konsolidere med, men at de skal komme netop de Skatteydere til gode, som har indbetalt dem.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Finansministeren (N. Neergaard): Det Beløb, der her er Tale om at refundere, vil jo udgøre op mod 5 900 000 Kr., saa det er altsaa ikke noget ringe Beløb, det drejer sig om. Efter Forslagets Indhold skulde dette Beløb fordeles mellem dem, der har indbetalt det, og det drejer sig efter en foreløbig Opgørelse om ca. 550 000 Skatteydere, altsaa et overordentlig stort Antal, og som det vil vides, er det, naar undtages enkelte meget store Skatteydere, kun smaa Beløb, det her kan dreje sig om. Denne Sag er jo ikke ny for Rigsdagen; som ogsaa den den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti gjorde opmærksom paa, har den været forelagt allerede i Fjor og i Begyndelsen af denne Rigsdagssamling. Som Følge deraf havde jeg som Ordfører for mit Parti den Gang Lejlighed til at udtale mig derom, og denne Udtalelse gik da ud paa, at vi fra Venstres Side erkendte, at dette Beløb ikke uden videre burde indgaa i Statskassen, men at det paa Grund af den særlige Anvendelse, der var forudsat at skulle gøres deraf, og paa Grund af Kriseforholdene, burde anvendes til Lettelse af de offentlige Byrder: af Takster, Skatter og Afgifter. Men samtidig udtalte jeg, at vi ikke kunde finde det rigtig at fordele det netop paa denne Maade, paa denne draabevis Maade, om jeg saa maa sige, som det vilde blive, naar 550 000 Personer skulde have denne Refusion. Jeg fremhævede ogsaa, at det vilde frembyde ikke ubetydelige administrative Vanskeligheder, og dette har jeg kun yderligere faaet bekræftet ved de Erklæringer, jeg har indhentet fra Skattedepartementet. Nu kan man naturligvis sige, og det skal jeg ogsaa gerne indrømme, at saadanne administrative Vanskeligheder kan overvindes, men de vil ikke overvindes uden Bæsvær, og de vil ikke overvindes uden Bekostning, og Betydningen for de enkelte, der faar disse Beløb, som de forlængst har betalt, tilbagebetalt enten kontant eller ved Eftergivelse af en efterfølgende Skatterate, er for de allerflestes Vedkommende ganske minimal. Vi pegede derfor paa en

mere hensigtsmæssig Anvendelse af dette Beløb, som i og for sig var i den samme Aand som den, der prægede det konservative Folkepartis Forslag, nemlig at anvende det som Hjælp til den forestaaende Reduktion af Skatter, Takster og Afgifter, som vi mente kunde og burde iværksættes, efter at de offentlige Udgifter var bragt klækkeligt ned.

Jeg fremhævede den Gang paa mit Partis Vegne, at for os stod Nedsættelsen af Kreatur- og Godstaksterne paa Statsbanerne i første Række, og at vi derefter havde vor Opmærksomhed henvendt paa Ønskeligheden af at kunne lette de kommunale Skatter, og at ogsaa Spørgsmaalet om Lettelse for Formue- og Indkomstskattens Vedkommende vilde blive gjort til Genstand for vore Overvejelser. Maa jeg tilføje, at det Standpunkt, som Venstre den Gang stod paa, det staar Regeringen paa den Dag i Dag, og vi vil altsaa for vort Vedkommende medvirke til at anvende dette Beløb i Forbindelse med en almindelig Plan til Lettelse af Skatter, Takster og Afgifter. Jeg skal i saa Henseende fremhæve, at alt dette jo afhænger af, hvilken Skæbne Regeringens Udgiftsnedsættelsesforslag vil faa, men selv om disse Forslag bliver vedtaget, hvad jeg haaber og tror de bliver, saa vil de ikke kunne øve deres fulde Virkning i det Finansaar, som vi nu snart gaar ind i, Finansaaret 1927—28. De vil kun kunne øve en begrænset Virkning, fordi de kun vil komme til at gælde for en Del af Finansaaret, og fordi nogle af de Beløb, hvorom her er Tale, overhovedet ikke vil komme Statskassen til gode i det første Aar — jeg tænker her hovedsagelig paa Aldersrentebesparelsen, som paa Grund af Refusionsbestemmelserne først vil kunne mærkes i Statskassen i Finansaaret 1928—29. Men dels paa Grund af dette, og dels fordi Forslagene i det hele taget ikke kan komme til at virke for et helt Finansaar, vil altsaa den Lettelse, der vil kunne blive Følgen af disse Forslags Vedtagelse, blive mindre end normalt i det første Aar, og her tænker vi os da, at et Beløb som dette, paa nær ved 6 Mill. Kr., vil kunne hjælpe til for det første Aars Vedkommende at supplere de Skattenedsættelser, der ellers maatte blive mindre som Følge af, at Udgiftsnedsættelserne ikke kan træde i Kraft for hele Finansaaret.

Ja, dette giver mit Standpunkt til denne Sag. Beløbet skal ikke gaa ind som en almindelig Indtægt i Statskassen, men skal anvendes til Lettelse af Skatter, Takster og Afgifter, og Bestemmelsen om